

...befogad, mint a persely

*Vörös haját rozsdának vélném
egy vaskereszten, mit elszáradt
csokrok díszítnek az út szélén,
autósok mementójának.*

*Mint felkiáltójel a teste,
de gázra vagy fékre tapossak?
Ki továbbszáguld, meg van mentve,
nem ad esélyt a karambolnak.*

*Csak a kocsiajtót kinyitván
látom, e kis test milyen hitvány;
búzavirág szemhéja kékje*

*egy rozsdás vaskeresztre téve;
sivár és meddő öle persely,
akár a föld, befogad, elnyel.*

Pastoral

*A Bach-csomópont ránk rivall
benzínözös fűgárral,
te pianóban mondod el,
rákontráz száz Ford, száz Opel
A csodálatos mandarin
utcára tódult hangjain,
míg kezed siklik dúlt, rokon
idegen, bús húrokon,
a hangjuk hínár és moszat,
mit algásodó kozmosz ad,
s ha elballgatsz, sírják tovább
roncsolt világok káoszát.*

*A szabadba vág halovány
énekével egy csalogány,
égszínkéék szemhéjad mögött
esik, villámlik, mennydörög,
a fák köröttünk álldogálnak:
publikuma e Pastoralnak,
a múltban visszhangzik rekedt
suttogásként kölcsön-neved,
nem testesülsz, nem vált valóra
a metrum bongása sem, Flóra.*

Anya-hajó

*Partra szállottál, de dagad vitorlád,
árbc nyárfából eleven gerinced,
csáklyaként mélyed bele égbe-földbe
sűrű gyökéerként*

*ujjad. Biztos pont navigál e Földön,
megfeszül dombor hasadon fehéren
büszke vászonként a menyasszony ünnep
szabta ruhája.*

*Csillogó szemben csupa józan álom,
flotta kísér majd, hol a parti sziklák
és a nyílt tenger közti biztos útra
lelt leleményed.*

Giovanna az esküvői fotón

*Most nem fenn a hegyen sok meredek vonal
metszéspontja felett állsz lezseren, szelíd
pillantással, amely mégis oly éber
villan, s tág tereket befog.*

*Most nem túraruhád rejti szemérmesen
lányos termetedet, melyben erő feszül,
s mely most nászi ruhát ölt fel, a szűziség
bérceket befedő havát.*

*Ott a parkban a fű mintha e hólepelt
törné asszonyi vágy őszerejével át,
lombos cserje előtt, mint a hegyek felett
kéklő ég a szemed, s olyan*

*halvány, s oly ragyogó, mint csak az Adria
partján, délszaki vágy színezi át ruhád,
kígyó vedli a bőrt, ahogyan te majd
rongyod, és ahogyan zilált*

*lesz ékes frizurád, ám a ligetbe' most
karcsú, mégis íves tagjaidat feded,
áttetsző lepel óv így Botticellinél
gráciát, ha tavasz jön el.*